

Tale af Lyndon LaRouche i anledning af hans 90-års fødselsdagssfest

EVNEN TIL AT GØRE GODT Menneskeheden har en speciel opgave i universet

Lyndon LaRouche holdt denne tale den 9. september 2012, dagen efter hans 90-års fødselsdag, til en stor forsamling af hans venner, der var sammen med ham for at fejre denne milesten.

MARCIA MERRY BAKER: Velkommen alle sammen, velkommen til denne glade begivenhed for denne skønne sjæl. Han vil tale om nogle få sekunder, her i begyndelsen. Vi har ni specielle musikalske bidrag på programmet, hvilket vil sige, at Mozart, Beethoven, Händel, Franz Schubert og også Lyloff vil være deltagere ved denne festlighed, og vi vil høre flere andre. Umiddelbart efter hr. LaRouches åbningstale følger der et musikalsk indslag, derefter

følger en pause; dernæst nok et indslag med vidunderlige musikalske bidrag, nok en pause, og herefter Mozarts store kroningsmesse henimod slutningen af eftermiddagen. Hr. Lyndon LaRouche! [Stående ovation!]

LYNDON LAROUCHE: Ja, som I forventer af mig, vil I få det bedst mulige af dårlige nyheder. Fordelen ved dette er, at det er sandfærdigt. Det kan I have tillid til.

Der er faktisk flere spørgsmål, der er af alvorlig betydning ved denne lejlighed, og jeg vil angive hovedtrækkene i disse spørgsmål, forklare et par ting om dem, så de er klart definerede, og så formoder jeg, at der hen ad vejen, hvis der opstår diskussion om nogle af mine emner, så vil blive mulighed for at drøfte dem.

Problemet er, at vi har to præsidenter, og ingen af dem er egnede til at stille op som kandidater til embedet. Og vi står over for den farligste situation i menneskehedens historie. Sagt med rene ord består faren i en termonuklear krig. Vi befinder os ved randen af en termonuklear krig. Det betyder ikke, at vi nødvendigvis vil få en sådan krig; det betyder, at der er nogle mennesker, som er i færd med at arrangere det, og at det vil være tilbøjeligt til at ske under visse omstændigheder.

Hvis en sådan krig blev udløst, ville den ikke nødvendigvis dræbe alle mennesker med det samme, men krigen ville skabe nogle vilkår, der ville vare i årevis, og som generelt ville borteliminere den menneskelige art. Hvis der ikke er madforsyninger i flere år, og lignende problemer, kan den menneskelige art uddø. Dette har ansvarsfulde personer i mange år bekymret sig om siden, skal vi sige, midten af 1950'erne; denne fare opstod i midten af 1950'erne, da vi nåede det punkt, hvor termonukleare våben eller våbensystemer fandtes. Og hvis atomvåben, våben baseret på nuklear fusion, tages i brug, vil der ske det nu om stunder, at det vil tage højst halvanden time at producere en effekt, der i realiteten vil eliminere den menneskelige art.

Det er den plan, der er forbundet med Barack Obama, den nuværende præsident, og ham, der netop er blevet genopstillet til præsidentvalget. Det er situationen i al sin gru.

Dette har implikationer, der er, skal vi sige, mere interessante. Først og fremmest, udløsningen af våben i løbet af, lad os sige, halvanden time, indtil de amerikanske ubåde, der anvender disse missiler, har gjort deres arbejde; briterne har gjort deres arbejde; og Rusland og Kina har besvaret angrebet, vil, inden for dette meget korte tidsforløb, resultere i, at det måske ikke dræber alle mennesker på planeten, men det dømmer alle til døden.

Dette har været forstået og kendt, i princippet, siden midten af 1950'erne, og stod ganske sikkert helt klart, da vi nåede frem til 1960'erne. Og nu har vi den kendsgerning, at præsidenten for De forenede Stater har forpligtet sig til at føre krig, der uundgåeligt vil føre til denne dødelige halvanden time, i løbet af hvilken størstedelen af den menneskelige art vil blive udslettet, og spørgsmålet er derfor, det store spørgsmål frem for alt andet, er, at Obama ikke må blive præsident igen! Skulle han blive præsident igen, undtagen i et fængsel [latter], er menneskehedens

Standarden for krig er termonuklear krig med ubåde i hovedrollen, sagde LaRouche, »og alle har travlt med at få deres våben afskudt. Efter halvanden time er alle disse våben brugt op og det er menneskeheden også.« Billede: USS Alaska, ubåd af Ohio-klassen, januar 2012.

eksistens i fare.

Hvilke implikationer har dette? For det er mere end blot en kendsgerning, og det er en kendsgerning. Det er noget, som alle kompetente personer ved. Vi har for eksempel USA's samlede militærledelse, der er, ikke allieret med Rusland, men enig med Rusland, enig i en slags aftale, sammen med Kina og andre involverede nationer, at hvis krigen bryder ud, så bryder den ud. Og slutningen efter omtrent halvanden time vil være enten udslettelse af den menneskelige befolkning, eller en stor del af den, og efterfølgende død for alle.

Se, hvad har det med krig at gøre? Findes der sådan noget som en legitim krig? Generelt nej. For det ligger i krigens beskaffenhed, at der ikke er en virkelig løsning på krige, i særdeleshed i vor tid, hvor standarden for krig er termonuklear krig, der hovedsageligt føres fra ubåde, og alle har travlt med at få deres våben udløst, umiddelbart inden for en halv time, og dernæst, helt sikkert efter halvanden time, er alle de våben, der på nuværende tidspunkt indehaves af de relevante parter, brugt op. Det samme gælder den menneskelige art.

Dette betyder, at tiden er kommet, hvor idéen om krigsførelse, som den traditionelt er blevet forstået, ikke længere er tilladt. Hvorfor skulle det være tilladt? For det dødstal, vi taler om ved at indlade sig på krig, er af sådanne proportioner, at det er ensbetydende med udslettelsen af den menneskelige art. Hvordan kan den menneskelige art gå med til sin egen udslettelse? Medmindre den er sindssyg. Så tiden er altså kommet, hvor krigsanliggender, som det at føre en krig, må håndteres på en anden måde, hvilket vil sige en undersøgelse af motiverne til krig. Folk beslutter sig for magtanvendelse for at påtvinge andre deres vilje, eller for at forhindre andre i at påtvinge deres vilje med de samme

midler. Det betyder, at spørgsmålet om regering, hvordan den menneskelige art skal regere sig selv, må undergå en forandring.

Der kan gøres nogle meget positive forandringer. For nylig var der denne vidunderlige landing på Mars. Der har været andre Marslandinger, der dengang var relativt vidunderlige. Det var virkelige præstationer, og nogle af elementerne herfra svæver stadig rundt og er i brug. Men den seneste Marslanding var en kvalitativ stor opgradering af hele udviklingen.

Og det vi bør gøre, i det væsentlige, er at slå ind på denne vej, for der findes i Solsystemet et andet, dødbringende våben. Det kaldes asteroider! Og vi ved, selv om der er mange usikkerhedsfaktorer involveret, at asteroider er meget farlige, i særdeleshed, hvis de rammer Jorden.

Mange af de asteroidenedslag, der er forekommet på Jorden, og som kunne forekomme, eller som snart vil forekomme i fremtiden, er ekstremt dødbringende. Som et minimum kan hele byer med lethed blive udsluttet af disse objekter, eller flere af dem.

Spørgsmålet bliver derfor, at vi har endnu en fysisk fjende af menneskeheden, ud over krig mellem mennesker. Og sagen er: Hvordan kan vi forsvare Jorden imod asteroider? Området er fuld af asteroider! I de fleste tilfælde kender vi ikke engang deres position; vi ved i hvilken størrelsesorden, mængden af disse asteroider findes. Der er antydninger om, at mængden af passerende asteroider, imens vort Solsystem rutinemæssigt bevæger sig igennem forskellige dele af galaksesystemet, indikationerne, eller vinkene om man vil, er nu, at denne mængde vil øges. Og vi kender positionen for nogle af disse objekter, men for de flestes vedkommende ved vi ikke, hvor de er! Vi har mistanke om, at visse af dem kunne ramme Jorden, men vi er ikke sikre på det.

Vi kender til nogle af dem, og vi forstår, at der findes måder, hvorpå de kan omdirigeres, så asteroiden passerer forbi uden at ramme Jorden, ligesom det der skete sidste år, hvor en asteroide svævede rundt imellem Månen og Jorden. Og den gjorde ingen fortræd, så vidt vides. Men vi lever altså under sådanne trusler, der ikke er det samme som militære trusler, men også drejer sig om, hvad forsvar er.

Hvordan skal vi forsvare Jorden imod disse objekter? Nogle af dem har, ligesom i fortiden, ramt Jorden, i en længst forsvunden fortid, og deres virkning er totalt ødelæggende. Andre har resulteret i en mere begrænset ødelæggelse, og, som vi har diskuteret internt, man ville kunne eliminere Los Angeles-området, eller San Francisco-området, et godt mål for udsluttelse! Tilsvarende områder på planeten, landområder på planeten, udsættes af og til for sådanne nedslag af relativt mindre asteroider.

Vi er således, som dr. Edward Teller¹ bragte på banen i kølvandet på sin modstand, kommet frem til [muligheden for] termonuklear krig. Og han spillede en nøglerolle i den

proces, i hvilken jeg deltog, som drejede sig om at forsvare Jorden mod atomkrigen. Og han fortsatte med at arbejde med dette spørgsmål om at forsvare Jorden imod asteroider og lignende problemer. Og dette arbejde fortsætter i dag.

Der skete det, at SDI blev lanceret, som jeg havde det store privilegium at sætte i gang, tilbage i 1970'erne og begyndelsen af 1980'erne. SDI-forslaget er nu blevet opgraderet: Det hedder Forsvar af Jorden, og det er vor forpligtelse i militære spørgsmål: Jordens forsvar, forsvaret af dens befolkning, forsvaret af dens fremtid. Og problemet er af en sådan art, at det, ifølge sin natur, er egnet til i hvert fald forslaget om, at vi kunne tage de midler, der ellers i fortiden ville være blevet anvendt i krigens tjeneste, midler, som vi aldrig rigtig har prøvet at anvende i en krig – de var ikke tilgængelige – men disse midler kunne anvendes på forskellige måder i forsvaret af Jordens befolkning.

Så, den krig vi faktisk har, er krigen mod de asteroider, der kunne eliminere den menneskelige befolkning, eller i det mindste en stor del af den. Det er den nye krig. Det er den nye forsvarspolitik. Og denne forsvarspolitik er negativ, forstået på den måde, at man prøver at forsvare Jorden imod en angrebsstyrke; og den er også positiv, i den forstand, at vi udnytter vor udforskning af rummet i vort forsvar af Jorden imod rummet, og vi bruger dette til at forøge den menneskelige arts fordele og kapacitet.

Jeg presser ikke på nu for en storstilet kolonisation af Mars. Jeg føler mig ikke selv på toppen til det [latter], men jeg vil ikke være selvisk! Jeg vil imidlertid foreslå, jeg vil ikke forbyde menneskeheden at udvikle Mars, som et sted, der kan tages i besiddelse. Jeg vil ganske simpelt hævde, at der er andre fremgangsmåder, der er mere passende på nuværende tidspunkt for forsvaret af Jorden mod asteroider og lignende ting; at vi opnåede en nylig præstation med opsendelsen af Curiosity, som udgør vor største bedrift af denne art indtil nu.

Og her har vi endnu en grund til at komme af med Obama: For vi er nødt til at komme af med alle hans politiske tiltag, for vi har brug for hver eneste stump af disse aktiviteter, som Obama har lukket ned; de er nødvendige for forsvaret af Jorden, og forsvaret af menneskeheden! Vi er nødt til at få de satellitter i kredsløb om Jorden og andre tiltag; vi er nødt til at forbedre vor evne til at forudsige problemerne med asteroiderne, der truer Jorden.

På sigt må vi tænke på at gå endnu videre end det, for før eller siden vil Solen være væk, og længe før Solen forsvinder vil den være en meget ubehagelig nabo, og et meget ubehageligt nabolag. Så menneskeheden må altså fortsætte sin eksistens andre steder. Vi må se at komme videre, som menneskelig art, ved at øge de kræfter, vi kan disponere over. For vi erkender menneskets skabende kræfter, der, så vidt vides, er enestående for den menneskelige art. Ingen anden levende art, som vi kender til, har nogen sinde fremvist evnen til kreativitet. Den eneste viljemæssige kreativitet, der nogensinde er forekommet i nogen art, er i den menneskelige art! Og vi må forandre den politik, som menneskeheden fører, og i stedet for at holde folk nede

1 Dr. Edward Teller (1908 - 2003) ungarsk-født amerikansk atomfysiker som var en leder af USA's brintbombe program og støttede præsident Reagans SDI - Strategisk forsvarsinitiativ - et fysisk forsvar mod indkommende atommissiler.

som billig arbejdskraft må vi gå i den stik modsatte retning. Vi må skabe det perspektiv for menneskeheden, at vi skal administrere rummet i vor umiddelbare nærhed! Vi må tage fat på og klare det system, vi lever under. Vi vil gøre det beboeligt. For menneskeheden, til forskel fra alle andre arter, er i besiddelse af ægte kreativitet, evnen til at gøre opdagelser og anvende disse opdagelser, som ingen anden art, som vi kender til, kan gøre.

Og det er ikke vor skæbne, at vi skal blive ved med at være den samme gamle, som vi nu er. Vor skæbne bestemmes af eksistensen af det menneskelige sind, ikke den menneskelige hjerne som sådan, men det menneskelige sind, de skabende kræfter, som mennesket repræsenterer, og som, i vor forståelse, også kaldes evnen til at gøre det gode. Bekæmpelse af at gøre fortræd, og midlerne til at gøre godt.

Der ligger ingen skam i, at mennesket gør fremskridt henimod at leve under forhold, der langt overgår noget, vi i dag kan forestille os. Men vi er nødt til at tænke i denne retning allerede nu, vi skal ikke sige, at det er noget ude i en fjern fremtid – det kan være, at det til dels tilhører en fjern fremtid – men vi må ikke være begrænsede, ifølge vor menneskelige natur, når vi tænker som mennesker snarere end som dyr; når vi faktisk tænker på menneskelige væsener som værende kreative væsener, de eneste, som vi endnu kender til i universet, hvilket betyder, at vi ikke blot forsvarer os, negativt, selvsk: Det er netop sagen, for vi har, som menneskelig art, en mission i universet! Vi ved ikke så meget om det, men vi ved, at vi har denne evne! Som er meget ringe udviklet blandt os, fordi vore uddannelsesystemer er elendige, vor livsanskuelse er elendig! Vi lever ikke op til hvad menneskeheden er: Menneskeheden har en særlig skæbne i universet, som vi kender det. Og det er vor opgave at fuldbyrde denne skæbne. Ikke at forlange, at alting skal være begrænset til det vi kan og ved i dag. Vi må ikke berøve vore efterfølgere virkeliggørelsen af det fælles bedste, som de vil blive i stand til at udføre, hvis vi lægger grunden til, at de kan opnå denne evne.

Og derfor må hele vort syn på politik nu forandre sig! Den negative side må forandres, for vi kan ikke længere have store krigsudbrud på planeten! Det må ikke forekomme! Det kan ikke tolereres! Obama må fjernes fra embedet, og den slags statsoverhoveder og regeringer må fjernes fra embedet. De må ikke have magt til at bruge disse former for våbensystemer og metoder! Og det ville være den største af alle forbrydelser at tillade nogen amerikansk præsident eller et tilsvarende statsoverhoved at have myndighed til at udløse en termonuklear krig.

Og det er uomstødeligt: Vi har ikke plads på denne planet til nogen præsident eller noget andet, betydningsfuldt statsoverhoved, der søger at udløse en termonuklear krig. Og hvis en storkrig bryder ud, er det en termonuklear krig! Og i løbet af halvanden time kan menneskets skæbne være forsvundet, undtagen som efterladte skrifter. Derfor må denne præsident, og det han repræsenterer, og andre lignende personer fjernes fra magten! Ikke, fordi vi er

pacifister. Vi er imod, at mennesker slås ihjel. Fordi vi er for virkeliggørelsen af, hvad mennesket er, som den eneste, kendte, kreative art, der eksisterer, så vidt vi ved. Og dette er helligt.

Mennesket, som art, må forsvares. På grund af den kreativitet, vi repræsenterer, betyder det, at vi må forsvare denne kreativitet, men vi må også fremme den! Vor mission til Mars, eksempelvis, er et kompliceret spørgsmål, men for mange af os - eller i hvert fald for nogle af os – er det tydeligvis også en realisabel plan. Og det betyder, at det ligger inden for det menneskelige potentiale at opnå evnen til gøre ting, vi næppe kan forestille os.

Vi kan udforske universet. Vi kan især udforske Solsystemet. Vi ved, at vi besidder potentialet, som en naturlig medfødt tilstand, at mennesket faktisk kan begynde at gøre sig til herre over Solsystemet. Hvorvidt vi skal bebo det eller ej, er ikke det centrale spørgsmål; vi vil gøre os til herre over det. For hvis vi bruger den kraft, der findes i lysets hastighed, hvilket er, hvad vi i dag kalder kommunikationssystemer – elektronisk kommunikation – kan vi faktisk kontrollere Solsystemet; i begyndelsen den inderste del, der inkluderer Mars, og gradvist, på et senere tidspunkt, vil vi komme i besiddelse af en endnu større kraft, og vi vil kunne nå længere ud.

Vi vil også kunne skabe virkninger længere ude. Vi kan også på et tidligere tidspunkt foretage udforskning, der giver os viden. Alt dette findes medfødt i den menneskelige natur, en menneskelig natur, som mange politikere overhovedet ikke har nogen som helst idé om! Men som individer, der lever og dør, må vi have adgang til et meningsfuldt livsforløb, til muligheden for at bruge vort liv til at gøre noget, som vi kan hvile på, når vi nærmer os døden, og vide, at det er af en varig værdi for den menneskelige art. Og det er dette, der må beskyttes og forsvares.

Stop partipolitik

Efter at dette er sagt, lad os se på det, som nogle mennesker ville kalde de »praktiske problemer« ved denne specielle lejlighed – en Jordklodens politik, USA's politik: Lige fra begyndelsen af udviklingen af præsidentembedet, af vort regeringssystem, sneg en meget grim fejltagelse sig ind. Det blev kaldt »partisystemet«. Og partisystemet var en parodi, der i sig selv har fordærvet og delvis ødelagt De forenede Stater i mange perioder i vor nations historie! Som det også er sket i andre nationer.

Men idéen om et partisystem er en form for degeneration, der må fjernes, hvis vi skal blive i stand til at magte de virkelige udfordringer, som menneskeheden burde være optaget af i dag. Vi har ikke brug for et partisystem! Hvad sker der, når man har et partisystem? Man har to fjolser, der stiller op til at blive præsident, officielle fjolser; den ene er et Republikaner-fjols, og den anden er et Demokratisk Parti-fjols! Ja, vi ved ikke engang, om han er fra Det demokratiske Parti, men et fjols er han!

Disse fyre – den ene, Obama, det er ham, vi ikke kan have som præsident! Han må fjernes fra præsidentposten,

»Hvad sker der, når man har et partisystem? Man har to fjolser, der stiller op til at blive præsident... der burde være en lov, der siger, at præsidenten skal være menneskelig!«

for han er en latent fare for menneskeheden! Og den republikanske, nominerede kandidat til præsidentembedet, endskønt han ikke har udvist nogen tegn på den rene og skære ondskab, som denne demokratiske præsident har udvist, så ville jeg ikke stole på ham over en dørtærskel! Og jeg ville overhovedet ikke stole på hans besætning!

Vi kan derfor ikke acceptere nogen af disse to foreslåede præsidenter! Hvad skal vi så gøre ved det? Det ene præsidentemne er næsten lige så slemt som det andet; og vi ved, at Demokraternes præsidentemne er den absolut værste! Men der er nogle af de republikanske undersåtter, som vi ikke ved noget om – vi har en meget stærk mistanke til nogle af dem! Og vi vil ikke have, at en republikansk præsident tager den besætning med sig til magten!

Hvad skal vi gøre ved det?

Kandidaterne er blevet nomineret. Kampagnepropagandaen er i fuld gang, mere eller mindre, Hvad skal vi gøre? Har I tænkt Jer at sige: »nå ja, vi må hellere opgive det, vi er mennesker, men vi er nødt til opgive alt og ofre os for en af disse to præsidenters eksistens?«

Jeg tror ikke, det vil nogen særlig god idé [latter]. Jeg tror, lejligheden kræver, at vi koncentrerer os om at gøre noget ved det. Og jeg vil påstå, at nogle af os, der er samlet her, vil kunne gøre noget i den rigtige retning, der ville inspirere andre mennesker andre steder til at gøre noget tilsvarende! Det vil jeg i hvert fald være tilbøjelig til at mene. Nogle mennesker ved, at jeg har den slags tilbøjeligheder. Jeg mener rent ud sagt, at vi burde have en menneskelig præsident! [klapsalver] Jeg mener, der burde være en lov, der siger, at præsidenten skal være menneskelig! Og undertiden have en fødselsattest..undertiden er det ikke oprindelsen ved fødslen, som der hersker tvivl om, men

nogen gange er det mere kompliceret: Vi ved ikke, om han er en statsborger, vi ved ikke, om han er fra Mars; det må vi spørge marsbeboerne om.

Men vi ved, at den præsident, der for tiden er ved magten, har demonstreret en forpligtelse til at føre en termonuklear krig. Denne præsident er en fanatisk, kronisk masse-morder! Og han burde ikke engang være blevet genopstillet. Han skulle have været fordrevet fra embedet for de forbrydelser, som vi ved, han har begået! Overtrædelserne af vor forfatning! Han skal fordrives; han skal anbringes et sted, hvor han ikke kan gøre nogen fortræd mod menneskeheden!

Men den anden mulighed er heller ikke lovende, som jeg har forklaret.

Hvordan kan vi så angribe dette problem inden for rammerne af loven, som den i dag ser ud. Jeg vil påstå, at der findes en løsning. Problemet er partisystemet.

George Washington, præsident George Washington og andre, forsøgte, ved grundlæggelsen af vor republik som en uafhængig republik, at forhindre dannelsen af et partisystem. Og jeg tror, tiden nu er inde til at fjerne partisystemet. [klapsalver] På nuværende tidspunkt er det den eneste måde, hvorpå vi formelt, ved en legal proces, vil kunne fjerne muligheden for at få to sådanne præsidenter.

Hvad er galt? Hvorfor skal vi have et partisystem? Vi har en forfatning, som er præciseret; forfatningen er god, hvis den bliver gennemført, som det var hensigten; det er vort system. Men hvorfor skal vi have partier, der lægger sig imellem processen med at vælge den præsidentielle ledelse i den nationale regering? Hvorfor gør vi det? Hvilken skør rad opfandt sådan noget nonsens? For det er, hvad der er sket: Folk er blevet partifanatikere, som siger: »det parti, der

vinder, kommer til at afgøre nationens skæbne!»

Intet parti har ret til sådan noget! Der må ikke være et parti, der har ret til at føre opsyn med og kontrollere nationens skæbne! Man kan godt have en præsident, det er der ikke noget i vejen med. Men man kan ikke have en præsident, som er præsident for et parti. Eller, man kan ikke have en hemmelig forbindelse mellem to præsidentielle hold, eller to partipolitiske hold, der opretter en hemmelig forbindelse gennem specielle aftaler imellem sig, som skaber sammensætningen af en national regering! Den slags er modbydeligheder, som ledere af vor nation, lige fra George Washingtons regering, erkendte som onder! Og idéen om at gå over til en europæisk form for regering, der ifølge sin natur er fordærvet – ved sin blotte natur, ikke nødvendigvis på grund af folkets hensigt, eller politikernes hensigt, de ved bare ikke bedre!

Og den eneste måde det kan gøres på er ved at inficere befolkningen med den opfattelse, at vi ikke vil have et partisystem! Vi har føderale regeringer, har vi ikke? I henhold til vor forfatning. Vi har lokale regeringer, inden for føderale regeringer, i henhold til vor forfatning. Vi har myndigheder, som staten opretter til at udføre funktioner i den føderale regering, militæret og alt det andet. Så vi har ikke brug for partier! De gør ikke noget som helst godt!

Jeg mener, det er ligesom med Franklin Roosevelt: Hvis Franklin Roosevelt bare havde været præsident og ikke havde været nødt til at tage sig af disse fordømte partier, ville vi ikke have fået det rod, vi nu har! Det, vi har brug for, er ikke en strid over, hvilket parti, der vil vinde, når begrebet parti ikke var en naturlig del af idéen om en nation. Det, vi har brug for, er en føderal republik, med en føderal sammensætning og andre lokale sammensætninger, der spiller deres rolle.

Vi har ikke brug for dette partisystem, som ifølge sin natur er et fordærvet system. Det, vi har brug for, er at vælge, gennem en behørig valgprocedure, en regeringssammensætning. Og vi vil ikke have personer, der afleder befolkningens opmærksomhed fra nationale anliggender på grund af partipolitiske anliggender! Deri ligger problemet!

Når man er afhængig af partier som sådan, skaber man en form for strid, eller konkurrence, om magten, mellem eller blandt partisystemer. Disse partisystemer opdanner dernæst lidenskaberne hos de tåbelige vælgere, der nu er optaget af at stemme først på partiet, og dernæst på nationen! Når det bør være nationen først, og ikke partiet.

Den frivillige del af systemet er i orden; borgeren har ret til at danne grupper, at indgå aftaler indbyrdes, og stemme i overensstemmelse hermed, og diskutere emnerne i overensstemmelse hermed. Men vi vil ikke have et partisystems topstyrede herredømme, der kontrolleres af de penge, som de modtager, finansielle interesser, der har kontrol over pengene, som giver et parti fordel over det andet! Vi vil have, at borgeren, blot som borger, har en ligeværdig ret og uafhængighed af dette partisystem.

Det er blevet sagt igen og igen i løbet af USA's historie:

Partisystemet opdanner de fjolede vælgers lidenskaber. De stemmer primært for et parti og sekundært for nationen. Billede: Det demokratiske partikonvent, september 2012.

At folk med indsigt forstår, at kernen af korrupsionen i USA er baseret på og hidrører fra anvendelsen af partisystemet. Og man ser det netop nu: Nationen er i dag sat i pant af partisystemet, med hensyn til udvælgelsen af regeringen, den nationale regering. Alt er sat i bero, undtagen spørgsmålet om hvilket parti, der vil vinde! Og det ene er næsten lige så slemt som det andet.

Hvorfor skal vi spille vor tid på at udvælge en regering fra to partier, der ikke er egnede til at danne vor regering? Hvorfor har vi ikke en national regering, udpeget på den måde, som eksempelvis præsident George Washington havde påtænkt? Så ville vi ikke have dette rod! Og den enkelte borger ville blive opfordret til at beslutte, ikke hvilken bagdel han vil kysse, men hvad spørgsmålene er, og hvilke programmer, han ønsker at få fremlagt. Vi ønsker at engagere borgeren i dialogen. Vi vil ikke have en konkurrence imellem grupper af borgere. Vi ønsker, at borgeren fremtvinger den realitet, at han/hun stemmer for regeringen. Og hvad borgerne gør ved at stemme for en regering vil afgøre nationens skæbne. Vi ønsker at stille borgeren til ansvar for, hvad regeringen er, og for hvorledes den bliver. Vi må drage den enkelte borger til

ansvar, som en borger, ikke som et fjols, der deltager i et eller andet spil. Og USA's største personligheder indså for længe siden, at problemet er partisystemet, symboliseret af Andrew Jacksons præsidentperiode, et af vor histories mest korrupte præsidentembeder. Og korrupsionen, der fandt sted i USA ved valget af Andrew Jackson, kom fra de folk, der kontrollerede ham, hvilket var britiske bankfolk. Så, Andrew Jackson var et redskab for britiske imperialistiske bankfolk: De ejede ham; de styrede ham, og det var på grund af partisystemet, at dette kunne foregå.

Det samme gælder i dag: Man har et par klovn – dumrian og svindleren, den sindssyge svindler. Se, det eneste, man i dag kan gøre ved dette, eller det eneste, jeg kan gøre, er at vække Jer op til at indse, hvad vi virkelig står overfor, at erkende, hvad det egentlige problem er. Hvis man har tænkt sig at kigge på det rod derude fra et demokratisk eller republikansk standpunkt, tænker man sig ikke om! Fordi man ikke tænker med henblik på grundlæggende interesser. Fordi hvad end man gør, er man indsnævret af ens støtte til et parti. Ikke til nationen. Jo, man siger »for nationen«, men det er partiet, der kontrollerer en. Og det var sådan, Andrew Jackson ødelagde USA, med partisystemet. Det var, hvad der betød Franklin Roosevelts undergang. Roosevelt ville aldrig have fået denne klovn, Truman, påduttet, hvis ikke det havde været for partiapparatet. Og dette er problemet.

Vi må gøre dette klart. Fordi vi kender tankegangen. Hvad er vælgerens sindelag? Han spiller fodbold, ikke politik! Han spiller en form for fodbold, baseball, lige meget hvad, hasard, organiseret kriminalitet, hvad som helst. Og hans tanker, hans lidenskab, er forbundet med at vinde, for dette parti, dette hold, dette hvad som helst – ikke for nationen! Målet for vores regeringssystem må være at tvinge borgeren til at tænke over, hvad de nationale interesser er. Og det gør vi ikke. Vi siger: »Hvilket parti vil du støtte?« Altså, hvad vil partiet gøre? »Jo, jeg synes det er et godt parti!« med andre ord, de aner ikke hvad de foretager sig – og deres lidenskabelige engagement forhindrer, at de gør det. Her står vi, og det er hvad vi må tænke over.

Man må ødelægge selvtiliden hos de forbandede tåber, der mener, at »partistemmen«, en stemme for partiet, bør bestemme nationens beslutninger. Det er en usand og bedragerisk forestilling, og det er på tide at sætte en stopper for den. Og lige nu er et rigtig godt tidspunkt.

Den politiske platform

Hvad skal vi gøre? Lad os fremlægge det her. Vi har vores organisation. Vi har en ide om, hvorledes denne nation bør organiseres, hvordan den store krise kan gribes an, finanskrisen, den økonomiske krise, der finder sted i vor nation, og som på lignende vis har ramt andre lande, der på dette tidspunkt, tror jeg, vil se med venlighed på, hvad jeg her vil foreslå.

For det første, verden er bankerot. Den transatlantiske region er fuldstændig, håbløst bankerot! Hele Vest- og Centraleuropa er fuldstændig bankerot! Det er under det nuværende system, uopretteligt bankerot. Intet kan gøres

Intet kan redde det transatlantiske finansielle system i dets nuværende form. »Hele systemet er bankerot. Der er ingen udvej – bortset fra en: Glass-Steagall« Billede: LaRouchePAC aktivist i San Diego, Calif., august 2011.

for at redde verden i dens nuværende form. Der er ikke nogen måde, hvorpå den kan reddes fra fallit! Der er ingen udvej – bortset fra en: Glass-Steagall. På det seneste vil man have bemærket, at Glass/Steagall-loven er blevet stadig mere populær, i England, på det europæiske kontinent og andre betydningsfulde steder! Så, hvad er det, Glass/Steagall-loven gør? Den siger i det væsentlige, at det regeringssystem, som vi kører under lige nu, er håbløst korrupt; så lad os nedlægge det! Lad os stoppe alle bankredningspakkerne. Vi vil ikke betale dem! Vi vil simpelt hen ikke betale det!

Hvad skal vi så gøre? Vi skal have en storartet tid: Vi vil gå over til et rent kreditsystem, som er Glass/Steagall, omgående! Det betyder, at alle disse andre fyre, hasardspillerne, Wall Street-typerne osv., vil komme til at sidde – jo, altså: De har alle disse fordringer. Alle disse værdier. De har alle disse besiddelser, på papiret. Men vi siger, at det vigtige med Glass/Steagall her er, at I kan køre Jeres banksystem, hvis I vil – under strafansvar for loven, naturligvis! Men man har ikke nogen som helst ret til at komme til regeringen og forlange, at regeringen skal redde dem fra fallit, hvis de går bankerot!

Jeg kan fortælle Jer, hvad I sikkert allerede har mistanke om, at praktisk talt enhver del af hele systemet i De forenede Stater i dag allerede er håbløst, uopretteligt bankerot! Og der er kun én måde, hvorpå vi kan komme ud af denne konkurs: Vil I have nogle penge at leve for? Der er én ting,

I skal gøre: Glass/Steagall! Og det vil åbne – det vil ikke løse problemet, men det vil åbne dørene for, at problemet kan blive løst.

Hvis man nu siger, at alle disse ting som ikke er i overensstemmelse med Glass/Steagall, det annullerer vi alt sammen. Det betyder, at disse banker stadig kan have deres banksystem, så længe de ikke går bankerot. Vi vil ikke lukke dem ned på en vilkårlig måde, men vi overlader dem blot til at klare sig selv og siger, »det vedkommer ikke os. Regeringen er ikke ansvarlig for det.«

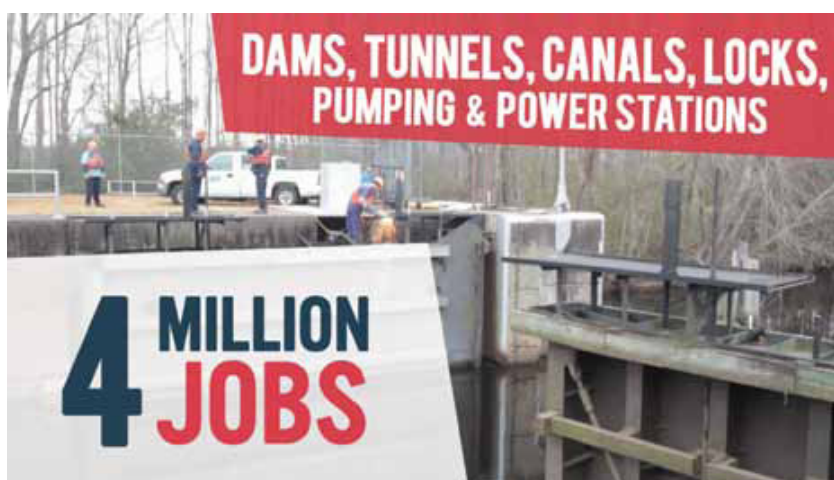
Se, det vil reducere De forenede Staters gæld enormt! Og det ville få en lignende effekt i de europæiske nationer! De franske banker vil ikke blive glade for mig. De vil sandsynligvis sige nogle meget grimme ting om mig, men – ja, sådan noget.

Men det væsentlige er, at verden nu ved, mere og mere i Europa, begyndende med England og andre lande i Europa, at der nu er en forståelse for, at Glass/Steagall er et nødvendigt alternativ. Og disse fyre har et forfærdeligt besvær med at bekæmpe Glass/Steagalls popularitet. Men det er, hvad der skal til.

Problemet er, at fordi vi ventede så længe, efter at vi annullerede Glass/Steagall, vi ventede for længe, og de skaffede sig en hyperinflationær gæld, der overgår vore vildeste drømme. Derfor er resultatet, at hvis vi gennemfører Glass/Steagall, vil vi have relativt få penge under vort føderale system; for vi spildte pengene ved at smide dem i skraldespanden, og vi kan ikke få dem tilbage. Derfor bliver vi nødt til at indføre en anden forholdsregel. Jeg sagde jo et nationalbanksystem. Hvorfor skal vi have et nationalbankssystem? Fordi, med mindre man skaber et banksystem under den amerikanske regering, under beskyttelse og styrelse af den amerikanske regering, vil man ikke kunne stille meget op med økonomien.

Vi har meget lidt industri tilbage i USA, det er systematisk blevet ødelagt, især under de seneste tre præsidentperioder. Vi har kørt en spand møg; derfor har vi ingen midler, på sædvanlig vis, til at redde økonomien. Vi har ingen arbejdspladser. Som de fleste af jer ved, ville vi med NAWAPA-projektet hurtigt kunne skabe 4 mio. eller flere arbejdspladser – rigtige arbejdspladser! Virkeligt produktive arbejdspladser. Vi ville omgående skabe mindst et par mio. højt specialiserede arbejdspladser. Vi ville komme i gang med en generel genrejsning af USA – men vent et øjeblik! Der er endnu et problem. Hvor skal pengene komme fra, som vi skal låne til NAWAPA og til de andre højteknologiske arbejdspladser og visse andre faglærte jobs? Regeringen bliver nødt til at skabe kredit, som skal formidles gennem et nationalbanksystem, så vi gennem nationalbanken og med godkendelse fra regeringen kan kanalisere kredit til at skabe disse arbejdspladser.

Lad os se på det praktiske spørgsmål om

Regeringen skaber kredit gennem nationalbanksystemet, som så går til store projekter som f.eks. NAWAPA, Det nordamerikanske Vand- og Elektricitetssamarbejde. Dette vil skabe fire millioner nye, produktive jobs, og dermed kickstarte en genopbygning af den amerikanske økonomi.

fødevarerforsyningen i USA lige nu: Som I sikkert ved er fødevarer ved at blive nedlagt, og Obama-administrationen gør alt, hvad den kan, for at ødelægge dem. For de gør alt, hvad de kan, for at ødelægge fødevarer til fordel for brændstof.

Hvad skal vi så gøre? Hvad vi vil gøre er, ved at kanalisere den statslige kredit ud til f.eks. NAWAPA-projektet vil vi skabe en kreditstrøm til de forskellige faser af projektudviklingen, som omgående vil kickstarte NAWAPA, i særdeleshed, og andre aktiviteter i forbindelse hermed. Vi har også en nedlagt bilindustri, hele Detroit-komplekset, eksempelvis, og det vil vi få gang i igen! Så vi vil, altså ved et regeringsdekret, omgående skabe tilstrækkelig vækst til, at vi ikke alene bliver af med denne håbløse gæld, som faktisk aldrig har været en legitim gæld, men også genstarte økonomien ved at tage folk [og gøre dem produktive]; når man har meget få mennesker, der faktisk er involveret i produktiv beskæftigelse, som ikke er involveret i at producere ting; de er mest ansat inden for diverse former for servicejobs, som ikke er synderlig produktive, og som ikke tilfører den amerikanske økonomi nogen produktiv værdi. De er simple uddelinger, under den ene eller den anden forklædning.

Så, i dette tilfælde igangsætter vi altså en genrejsning af den amerikanske økonomi ved at yde kreditten, som vi gjorde i begyndelsen af vor økonomis udvikling, efter vi vandt Frihedskrigen; vi går tilbage til dette genopbygningssystem for at få gang i hjulene, og vi skal begynde med det samme. Og den nemmeste måde at gøre det på er med NAWAPA-projektet. NAWAPA er et relevant projekt, fordi det er centreret omkring kontrollen over vandforsyningen. Og vi har et problem i USA i dag med kontrollen over vandforsyningen. I den centrale del af USA mangler vi regn! Vi har ikke midlerne til at dyrke afgrøder! Og vi har ikke mennesker, der er beskæftiget inden for de faktisk produktive erhverv! Beskæftigelse inden for den

fysiske produktion.

Forskellen, med denne form for tretrinsreform, er: NAWAPA fungerer som et drivværk, et ansporende drivværk, der vil bevare produktionsapparatet i USA's centrale og vestlige stater! En tilbagevenden til den såkaldte Detroit-region med øjeblikkelig skabelse af adskillige mio. arbejdspladser vil have en lignende effekt. Dette betyder, at vi kan bruge kreditsystemet, under regeringens kontrol, som vi før har brugt kreditsystemet, som Franklin Roosevelt brugte det tilbage i tiden, og bruge den form for kreditsystem, under et Glass/Steagall-styret system, og vi kan sætte en ny vækst i gang i den amerikanske økonomi.

Der vil også være et biprodukt af dette: Hvis vi, USA, gør dette, vil man se, at nationerne i Eurasien vil følge os. Man vil se, at de europæiske stater, der nu er ved at blive ødelagt af deres eget system, vil begynde at fungere igen, og vi vil bruge international kredit, som er en videreførelse af det nationale banksystem, i stedet for spekulation for at genstarte økonomien. Og dette er muligt.

Så der er altså en praktisk mulig løsning, en forstandig praktisk løsning, i modsætning til den anden løsning, på dette problem, som vor nation har. Spørgsmålet er så, hvor langt vi er fra denne løsning?

Det vil være afhængigt af, hvor desperate folk er, og hvor meget deres desperation er modereret af deres forbindelse med en løsning. Det er vor opgave at fremlægge løsningerne. I ved, samfundet ledes faktisk, når det ledes, af en ganske lille minoritet af den menneskelige race. På grund af vor

underudvikling har vi ikke opbygget nationale systemer, der virkelig er bygget på forstandighed, og som virkelig repræsenterer den menneskelige vilje. Det vi henvender os til, er den betingede vilje hos mennesker, ved at give dem løfter, som vi forhåbentlig kan holde, og at de vil føle sig overbevist om at have tillid til os, ved hjælp af de tiltag, som vi lægger frem for dem som forslag. Kun en ganske lille minoritet af befolkningen i alle nationer har i virkeligheden nogen som helst forståelse, har nogen som helst kvalifikationer til forståelse af, hvordan en økonomi styres eller burde blive styret. Vi er nødt til at få dem til at gå med os, til at antage vore idéer, vore opfattelser, baseret på den kendsgerning, at de har brug for præcis de løsninger, som vi fremlægger. Det er måske ikke lige, hvad de kunne

have drømt om, men det er, hvad vi ville være i stand til at opfylde! Og hvis folk forstår, at det er hvad det går ud på, så vil de acceptere det, i hvert fald i store træk.

Det er, hvad de kan have tillid til, at vi kan opfylde. Og det er vores bekræftelse af, at vi kan opfylde det, men vi kan ikke gøre det endnu. Og hvis man lover alt muligt, så vil de ikke tro på det, og med rette. Hvis man lover noget specifikt, som vil virke, og som giver mening, og som kan forklares for folk, så vil det virke! Hvis de ikke accepterer det, så er det deres egen skyld!

Men vores ansvar, som der er grænser for – det er ikke os, der styrer verden; vi har ikke magt til at overvåge hele verden. Vi kan blot argumentere for vor sag! Vi kan blot argumentere som en intelligentsia for, at vi har gjort os nogle tanker, som de andre endnu ikke er med på, eller ikke vidste noget om. Og vi kan fortælle dem, hvad vi kan gøre! Hvad vi forstår, hvad der vil virke for dem; og sige: »Vi bliver nødt til at arbejde hårdere og bedre for at kunne leve op til de løfter, som vi ønsker at opfylde.« Og sige til dem, at vi har brug for at de samarbejder med os for at opnå dette.

Vi er nødt til at give dem følelsen af, at hvad vi lover dem, er vi forpligtede til at opfylde, og at vort løfte om opfyldelse er blevet gjort troværdigt for dem. Og den oplevelse er den samme som i tilfældet med Franklin Roosevelts genrejsning af USA i 1930'erne, det er det samme program, den samme politik, som Franklin Roosevelt brugte til at genoplive den amerikanske økonomi.

Men vi er nødt til at sige til folk: »Hold op med at være sådanne idioter, der tror på partisystemet! Det er det

første. Det andet er, hold op med at tro på Obama, få ham fjernet, og sørg for at det går stærkt.« Og så må vi finde ud af, hvad vi skal stille op med denne her republikaner. [latter] For det er virkelig et svagt punkt.

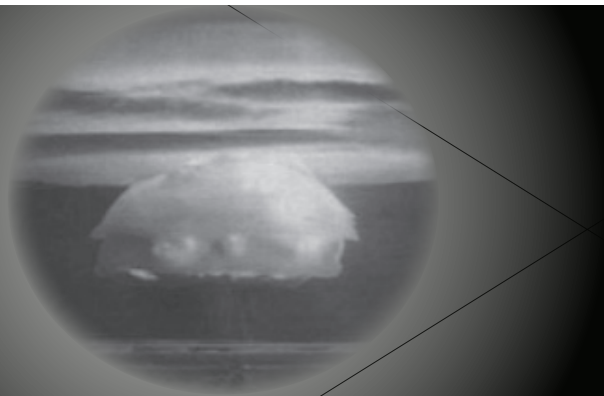
Hvorom alting er, så tror jeg på dette: Hvis vi kan etablere et funktionelt præsidentskab i De forenede Stater, sådan som det skete, da De forenede Stater blev etableret under George Washingtons præsidentskab, hvis vi altså har en præsident, og vi bruger vort regeringssystem, vort forfatningsmæssige regeringssystem, så kan vi løse dette problem. Ikke sådan som folk vil have det skal være, som en slags »ønskefabrik«, men med den kendsgerning at vi kan afstikke vejen, og så er det op til folk at følge den vej, og vælge at følge den vej.

Curiositys landing på Mars var mirakuløs, sagde LaRouche. Et »stort fremskridt« i menneskets udforskning af rummet. Her gransker han en Marsglobus, som han fik i fødselsdagsgave.

INGEN OVERLEVENDE

Tror Obama virkelig, at der er en vinder af en atomkrig, siden han fortsætter med at arbejde for et militært angreb på krig Syrien og Iran? Hver enkelt af de amerikanske atombevæbnede ubåde kan affyre atomraketter med sprængladninger, der er flere hundrede gange større end bomberne, der rasede Hiroshima og Nagasaki i 1945. Men så snart den første atombombe er kastet, vil både USA, Rusland og Kina affyre hele deres arsenal af atommissiler. Vil menneskeheden overleve det?

Se videoen på www.schillerinstitut.dk/drupal/node/648

Se Helga Zepp-LaRouches webcast: "The alternative to hyperinflation and thermonuclear world war"
www.larouchepac.com/webcasts/20120922.html.

Se: "Press Conference with U.S. Rep. Walter Jones & Retired Military on HCR107" which states that any president who launches war without prior approval of the Congress, except in response to an actual or imminent attack against the territory of the U.S., has committed an impeachable offense.
www.larouchepac.com/hcr107press

Men vi må gøre det, der ikke bliver gjort i øjeblikket: Problemet med at regere nu er, at den amerikanske regering og dens funktioner hovedsagelig er en eneste stor, forbandet løgn! De lover ting, der ikke eksisterer, eller vil eksistere, og laver love, der ikke giver nogen mening, og er villige til at gå med til krige, i hvilke civilisationen og menneskeheden generelt kunne blive udslettet. Og vi må bruge dette argument og dette lovforslag med de nærmere enkeltheder som en måde til at overbevise dem om, at dette må gøres.

Og det vigtige er her, for at komme tilbage til det tema som jeg indledte med: Rummet. Det er indlysende, at der er en begrænset tidsramme, inden for hvilken menneskeheden fortsat kan leve i sikkerhed inden for det nuværende Solsystem. Solen har en begrænset [levetid], nogle siger 2 mia. år; nogle siger, at længe før de 2 mia. år vil Solen begynde at skabe sig, og livet på denne planet vil blive særdeles ubehageligt!

Så, som menneskehed bliver vi nødt til at se på dette spørgsmål. Og for at tage fat på dette spørgsmål er det indlysende, at vi må rette fornyet opmærksomhed på rummet, spørgsmålene om rummet. Vi må finde måder at gribe ind i rummet på, eller rummet inden for Solsystemet og så videre, og dette er muligt. Men vi må gå i den retning, hvor vi tænker: »Ja, vi kan jo ikke blive hængende her og leve efter en fast opskrift, som en kagebog med madopskrifter, i al evighed. Vi må komme de problemer i forkøbet, som menneskeheden vil stå overfor i fremtiden, vi må søge efter løsninger til de problemer, og vi må overbevise folk.

Og det vigtigste I kan gøre er dette: De fleste mennesker i USA i dag opfører sig dumt, og dette hjælpes selvfølgelig på vej

af uddannelsessystemet, det hjælpes på vej af de forfærdelige vilkår, som børn, såvel som unge, lever under, og der er mange ting, der må gøres. Og det er vores opgave, som en minoritet i samfundet, og sammen med andre minoriteter i samfundet, der ønsker at finde og tage initiativ til ægte løsninger på disse problemer, at komme ud og overbevise folk, og uddanne folk.

Og få dem især til omgående at forstå, at de to præsidentemner, som man har stillet frem derude til at stemme på, ikke er en disse værd! Vi bliver nødt til at gøre noget ved det, og den bedste måde er at gå ud og sige, at de fyre ikke er egnede til at styre noget som helst, og give nogle indikationer om hvad vi tænker.

Det vil kunne virke. Det vil kunne virke, fordi hele menneskehedens situation på planeten lige nu er næsten håbløs. Faren for krig, den termionukleare krig, der hænger over hovedet på os lige nu, er fare nummer et. Manglen på fødevarer i USA til folk, borgere i USA, er en anden fare. Forholdene i sundhedssystemet er endnu en fare. Alle disse forhold er utålelige! Og der er ingen, der gør noget som helst ved det, fra regeringen og nedefter! Jeg hører ikke om nogen store optøjer i Kongressen imod manglen på sådanne reformer, som vi har brug for! De retter sig efter... partisystemet. Og jeg mener, at vi simpelthen må behandle partisystemet som det bedrageri det altid har været!

Vi må have et system med en repræsentativ regering, i hvilket borgerne kan bruge de andre borgere, der er de bedst kvalificerede, og de mest hengivne, til at tilvejebringe lederskab, de idéer og det lederskab, som resten af borgerne har brug for. Hvis man ikke kan være noget selv, så inspirer en anden til det.

Tak. [hyldest]

Schiller Institutets Specialrapport er udgivet af Schiller Institutet. Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.), Michelle Rasmussen, Percy Rosell. Eget tryk. Medlemsskab: 1 år: 500 kr., 6 mdr.: 275 kr., 3 mdr. introduktion: 100 kr., Homebanking: 1551-5648408, Giro: 564-8408

Kontakt os! 35 43 00 33, si@schillerinstitut.dk